

מבט למסור שעורים בהסתכלות

ואנכי כבר
דאגתי :
אהרי כל
החזנים, הקור
נצרטים וה"י
יודים" — מי

יודע אם יהיה
לי עוד חומר לעש"ס ? ואולם הקב"ה
אינו מזניח את יראיו והמציא לר'
עזמות חומר בשפע גדול בשבוע זה :
יש הפץ וישה הפץ, יש גם מוריי
מצרים, הסהדרות נשים בועדה העיר,
גדיג' דו דינגודנו בועד הלאומי והעיקר
יש ויצמן וסעודת מצוה של קרן היסוד
במלון אלנבי ; ואם מעט לכם כל אלה,
יש ב"ה גם תלמידים בעולם, כי הרי
לא אובד לפרע את עצמי לגורים
ולקדק על כל החתונות, אי אפשר להי'
יות פה ושם באשר אך מחוזה, זמרה
ונאומים וגם לרוץ בע"ש כדי להשיג
הלוואה לצרכי שבת-קודש, הא ?

ואת אשר עם לבבי לא אכתוב
מכם רבותי, כי מעולם לא הייתי חסיד
גדול ונלהב של הגדוד העברי וחושב
אנכי שגם אתם בסתר לכבכם מורים
בוה. מחמת שגם אתם, אינכם, "מילי"
טאריסטים" גדולים ואינכם אוהבים
את חכמת ה"פיאפאף"! זהו עסק
ל"בוטינסקי ולחבר הריביוניסטלאך
שלנו, ול"דידי הייתי פוותר מלכתחילה על

הקולפאק ואפילו על החגורה האדומה
של המשטרה המעולה שלנו, — לקיים
מה שנאמר : "אל תתגודדו!" אבל
בדיעבד מכיון שהיה לנו כבר
מין "צעצוע" שכזה, יכול אני לוותר
רק בשעה שאני רוצה ולא דוקא
בשעה שאחרים רוצים...
ומה שמרניז ביותר בכל הענין הזה,
הוא ההבדל והפרות שעושים בבית-גנר-
הלאומי בין דת לרת ובין אומה
ולשון, מה שלא עשה אפילו יודינו
גרבסקי בפולניה שהטיל לכהפ"ח "גו"
מרום קלאוזום בארצו, ואצלנו לא
ימצאו גם עשרה צדיקים לגדוד
בסרפנד...

ולא להנמס אומרים כבר בניידודנו
בגלוי : "מאעלום!" (בודאי) היהודים
הם, "אוולאד אל מייתה" ומוכשרים הם
רק למשטרה כאן כדי להביא איזה
ערבי למחכמה או לשמש סדרנים בנשף
של הפץ... אמנם, היה לנו עד כה
רובה ריק, אבל מפני רובה ריק הלא
פוחדים שנים : מי שהרובה בידו
רועד בדעתו שאין בו כלום, ופוחד גם
מי שעומד לפני החלל בחשבו כי
הרובה מלא... ואפילו בשביל...
מבעי" זה בלבד כדאי היה הרובה
הריק, ומכל שכן עכשיו לפני התפלה
של "ישמח משה" במתנת חלקו
בשבוע הבעל"ט.

ושמא חושבים אתם כי הגדוד
העברי נהיין אולי לאנגלים ? — חס'
ושלום ! הו, "דרידנט" אהר מלונרון
חשוב יותר מאלפי משטרות מעולות
ובלתי-מעולות של ישמעאל בסרפנד.

אלא מאי ? — צריך פשוט להחניף קצת
לשכנינו ולפייסם מפני החשש של
הצפון... בס"ה ארבע מאות וחמשים
שוטרים ערבים, ובהתוכם איזה מנינים
יהודים, מחמת שאחב"י נדחקים דוקא
למקום שמגרשים אותם משם...
והושב אני בכ"ז כי לא צדק מר
ספוג בכתבו באחד ממאמריו בחו"ל כי
עכשיו נתברר לו שההר הוא
לצרינו — אדרבה : דורש הוא טובתנו
ושלומנו בכל עת, וכל מה דעביד בענין
הגדוד למבא עביר. כי למה לנו באמה
לשמר את עבדאללאה ? רק מפני
רחמיו הגדולים עלינו ועל צעירינו
הרחיק אותם בכונה תהלה ממקום
הסכנה ר"ל, ממש כמו שעשו פקידי
הברון שמסרו את העבודה בכברה
לערביי מצרים. וכשפנו אליהם החלוצים
ודרשו מהם את העבודה בטענת :
וחי אחיך עמך ! ענו להם הפ'
קידים ברהמים רבים כי תלילה להם
לשלח יהודים אל תבצות, זוהי עבודה
של גויים...

וצדק איפוא הנציב באמרו לגדוד
העברי שלנו במגרש הרוסים ביום 11
נובמבר כי מקוה הוא לראות את
ה"boys" שלו בשנה הבאה, אבל
לא בעבר הירדן אלא דוקא במגרש הרור'
סים ולא בבגדי שד : תלילה, כדרך
הגויים, אלא בבגדי הול, כמו אז...

וכשקראתי בעתונים את שנוי
הנוסחאות והתקונים הרבים בדבר
ההגנה, מפני דרכי שלום, זכרתי את
הגעל הצרה וחדשה שלי, שדחקה את

רגלי בשבוע זה וכל מה שהוסיף הסני'
דלר לתקן ולתקן נשאר הכאב והלחץ
כבראשונה...
ומזכיר לי כל הענין הזה את
המעשה הידוע בפרידריך השני וספיר
הלץ הידוע, שהיה מבדה את דעת המלך
ומשעשע אותו במעשי קונרס שלו, פעם
התיר לו מלכו להקניטו יפה יפה אבל
בתנאי שההתנצלות תהיה גרועה מה'
מעשה בעצמו.

למחר טייל המלך עם המלכה בגן
וכשהיו שניהם שקועים בשיחה, נת'
גנב הלץ מאחוריהם וצבט את המלך
ברגלו צביטה לזכרון. קפץ פרידריך ממ'
קומו מרב כאב, הביט סביבו וראה את
ספיר.
— איך העזת לעשות ככה למלך ?
הרעים פרידריך השני בזעם.
— סליחה, אדוני המלך, ענה ספיר
כמתנצל, השבתי כי זאת המלכה...
הצביטה נתנה אמנם לשוטרינו
העלובים ואולם הכוונה היא,
כנראה, לצבט את ה"מלכה", את ה.
מ. הרקלרציה שלנו. ואולם מרב הכאב
נפקחו עינינו רגע לראות נכוחה שאין
לנו לא דיקלרציה ולא... ולמה לי לחשב
מה שאין לנו — והפתקה תהא ארוכה
כאורך גלותנו בחו"ל ובביתנו הלאומי.
וע"כ אומר בקצרה : שכל מה שיש
לחסם כאן אין לנו, לרבות הקרקע
שאין רוצים לתת לנו, כידוע, וזהו
בודאי חטא שאין לו כפרה יותר
גדול אולי מהחטא של בעלי גלוי-הדעת
בבלידעת של הצדיקים וחסיד-יעולם
שלנו וביחוד המאירי המתעורר הח'

דש ובעל הדיקלרציה המפורסמה בששה
סעיפים...
וכמה צדקו דברי מיוחס באספת
הועד הלאומי : עד שאנו מבקשים להכיר
נים יהודים אצל עבדאללה, לא נמצא
יהודים במשטרה המקומית בירושלם ?
הן שוטרינו כאן הולכים ופוחתים ממש
כפרי החג ונער יכתבם. וכבר הודיעו,
במרומוני, לוועד הלאומי שלא יחדשו
את החוזה והטעם פשוט מאד : שם
בערבות-הירדן היו חיים על "הכנסת'
אורחים" ושותים לבן באהלי-קדר על
חשבון הבידואים וכאן בעיה"ק דורשים
מהם — כך הם טוענים — גרוש אחד
בעד כוס חמין וחצי גרוש בעד כוס
תה קר, כלומר גאזוז...

ולא עוד אלא שאין לנו מזל אפילו
לשומרים ולנטוריקרתא בבלידיה שלנו :
בשעה שהגדילו את תקציב העיריה
בשנה זו בעשרים אלף פונט הקטינו
את שכר השומרים משבעה פונט וחצי
עד ששה פונט לחודש. סגולה בדוקה
ומנוסה להפטר מאחב"י...
* * *
ובכדי שלא אשכח תלילה, רואה
אני צורך לספר לכם מיד את המעשה
הקטן והאופיי הזה :
בשעת ההפסקה הראשונה בקונ'
צרט הראשון של ישה הפץ, רץ מושלנו
החביב אל האמן אשר על הבמה כדי
ללחץ את ידו ולברכו בבחינת "ויחוד"
על הצלחתו הגדולה, ובדרך הליכתו אל
הבמה נפגש באחב"י וספר לפניהם
בשבחו של הכנר היהודי, אנב שיחתו

ספר לעורך הסט"א ע"א נסיעתו לבי'
רות לשבוע ימים, וזה האחרון עשה לו
דאיון על רגל אחת ושאל מאת המושל
אם נסיעתו-זו היא מדינית ?
— No, no — (לא, לא !)
ענה המושל בהחלט — איני עוסק בפר'
ליטיקה. אני הנני רק "ארכיאולוגיסט".
וכשראה אותי עומד לפניו הוסיף
ואמר באנגלית :
I am an ignorant Goy, I
leave politics to the Kehillah!
(אני גוי עמ'הארץ ומניח את הפוליטי'
קה לקה"ל !) ובשעת דבורו
ראיתי כי השתדל דוקא להשתמש באור'
צר המלים העבריות שלו לעת הצורך...
למה ספרתי לכם את המעשה
הזה ? — לא להידורא ולא לשם צחוק
חלילה, אלא כדי להוסיף קראופי
לצורתו הפוליטית של מושלנו, בשביל
ההיסטוריה...
* * *

ואת זה לעומת זה עשה אלהים.
מכיון שלא הצלחנו בגרודנו ביב'
שה, היה לנו נצחון גמור ב"צי" שלנו,
כלומר בענין המורים ובבסוד הגומלין
של המורים ממצרים ועד הנה...
ורוצים אתם אולי לדעת מפני מה
הצלחה הענין כל כך ? — פשוט מפני
שהיתה כאן איניצואטיבה פרטית
(יומה בלע"ז), של שני מורים וחצי,
אבישר, מורים את קומפני, שהיו
המתחילים במצוה. ראשיתו היתה
מצער, אחא קלילה דלית בה ממשא,
ואחריתה גדולה מאד, כמו שנאמר
בהגדה : כמתי מעט, בשבעים נפש

יררו מורינו מצרימה, מלמד שהיו
ישראל מצוינים (מלשון "ציונים") שם,
ולסוף באו המצריים אלינו וירבו
ויעצמו מאד (קי"ג מורים ומיניסטור
רים ורופאים, וסתם גוים גדולים) ות'
מלא הארץ אותם.
האמינו לי, רבותי, שלו היו המר'
רים פונים תהלה למלון יוז היו דוחים
אותם בקש ובקיש, ולו קבלו עליהם
שם במלון יוז את הענין היה יוצא
ממש כאותו הסדר המופתי הידוע ב"ה
מפתיחת המכללה דאשתקד... אבל,
רביש"ע, מה אני עושה ? למה לי להי'
טיף מוסר למזכירי מלון יוז ולחייב
את נפשי ממש ? הן יהודי-טוב אחד
פרש פעם את הפסוק לפי טעמו :
"מגיד דבריו ליעקב, חוקיו ומשפטיו
לישראל — לא עשה כן", כלומר : מי
שמגיד מישרים תמיד ומטיף מוסר
לבריות אינו עושה נכון לעצמו, ומי
יודע אם בשכר זה עוד אוכה הפעם
לקבל הזמנה להגינה במלון אלנבי למי'
תה של קרן היסוד עם ויצמן ? הן סוף
סוף יתום אנכי ואב לילדים קטנים,
ואנה אני בא ? ...

כנוהג שבועלם, מביאים תחילה
אורחים חשובים לתוך הסרקלין (סלון
בלע"ז) ולבתי משכית ואח"כ נותנים
להם "כבוד" מליקורים ומשקאות ומ'
כבדים אותם גם בדברי מתיקה חליפות.
כך עשו גם עם אורחינו החשובים והי'
קרים ממצרים. מתחילה הביאו אותם
לסלון של א"י היא תל אביב עם כל
המורותיה ואח"כ נתנו להם "כבוד"

במקוה ישראל ובראשון לציון, ואין כל
פלא בדבר — גדולה לגימה שמסרבת
את הלבבות ומארכת את הלשון ומס'
מאת את העינים, ו"כוס שמפניה" של
הכרמל המזרחי" ובקבוק יין מיקבי
מקוה-הכשרה לכבוד יום טוב שלהם
מערפלים קצת את המה. ובטוח אני
שמה שלא היו מדברים בשיחה פשוטה
ולו גם דיפלומטית, דברו בשעת לגי'
מה. אמר מעתה : לא "ארבע כוסות"
לקחו המצריים ביהודה אלא ארבעים
כוסות....

וכשנכנס יין יצא סוד, ונתגלו
כמה דברים סתומים לאורחינו הנעלים:
עד כה ידעו כי ישנם "יאהוד"
במצרים ו"סהיוניון" בא"י, ועכשיו
ראו בעיניהם ממש שיהודים וציונים
חד הוא ! עכשיו ראו כי לא רק מורים
ופרופיסורים יודעים לדבר רמות ונש'
נבות, אלא ש"פלךאיון" (אכרים) פשר
טים מכפר קטן כדאל"צ שיש בה בנינים
קטנים וחקלאים. במקוה ישראל יוד'
עים להשמיע מהני מילי מעליותא
יותר טוב אולי מהוזירים שלהם...
ואחרי נאומי הברכה של הדיפ'
לומטיים של הלורד-מאיר החביב'
לובמן והלורד מאירוביץ מתיבת-נת
נוכל לאמר בבטחה את הפסוק :
"ראשון-לציון הנה הנה הנם !..."
ואולם גם אנחנו למדנו דבר חדש :
בשעה שבניידודנו כאן שרים את ההיב'
נון שלהם, פלסטין בלאדנא ואל-יהאוד
כלאבנה", בה בשעה צועקים שכנינו
ממצרים, "יחי ישראל !", יוצאים
מכליהם ושרים שירי תהלות ותשבחות

לציונים ולא לחנם נגש ערכי אחד למכור ניות שלהם בחיפה וצעק בפניהם: "בוגדים!", כנראה, שלא היה במצרים ועל כן עבר על "לא יחרץ", אבל האור- חים התפעלו ממנו ממש כמו שהם מת- פעלים מדברי העתונים הערבים בארצנו...

אכן צדק הפתגם הצרפתי הידוע של הכריב איסמעיל פשה: Mon Pays n'est plus en Afrique, nous faisons partie de l'Europe!

(אין ארצי עוד באפריקה, חלק היא מאירופה!)

ומכיון שדברנו על בקוריגומלין של המורים ושל המנהיגים שלנו לבירות בענין הגבולות, נזכרתי בבקורי- גומלין שהחליטו החזנים שלנו לעשות בקרוב.

החזן של "החורבה" והחזן עם המשוררים בזכרון משה יסעו לאמריקה כדי לשלם בקור לקווארטין והחזן קיפ- נים מת"א יסע לורשווי להחזיר בקור לסירוטה — ויש אומרים, כי ברדקי יסע גם לורשווי כדי להתפלל בבית הכנסת הגדול בלא נטילת רשות של החזן סירוטה...

בכל אופן נפטר מהחזנות לזמן-מה. ועצתי גם להופנקו ולשאר המור- זיקאים שלנו שיסעו גם הם להחזיר בקורים להפץ ולגודובסקי כלומר לקוני- סולים ולאמבסדרים המוסיקאים שלנו באמריקה, ובינתים ננוח קצת מהאמנות

ומכל ה"כלי-זמרי" שלנו ואולי תרדק גם ניקובה אחריהם קצת ? עד סוף הקיץ !

שכחתי כמעט כי היה "ראשון לאפריק" בשנה זו (חבל, שלא נפתחה המכללה גם השתא !...) עד שהגיע אלי מכתב ממכירי ומיודעי בחיפה, ובו הוא מספר לי מעשה נאה זה, וראוים הדברים לשמעם.

ומעשה שהיה כך היה: בראשון לאפריק זה, כשמר ב. ב"כ העתון הת-לאביבי, נערך מחיפה לרגלי החפשה לכבוד הגיחותנו, מצא לו ליצן-בלתי-ידוע לנכון להודיע בתי- ליפון למר לוברני, כלומר: לר"ד לוברני, המשתתף לפעמים ב"קורס- פונדנציות" מחיפה, כי באותו יום בשעה 1 אחרי-הצהרים בדיוק יהיה רא- יון לעתונאים המקומיים עם הנציב הצרפתי העובר דרך חיפה ומקום הראיון, כמובן, בקונסוליה הצרפתית. ומכיון שמר ב. לא נמצא בחיפה, מת- בקש ממלא-מקומו מר ל. להופיע בשם העתון הת"א. הר"ד ל. הסכים מיד ואולם בינתים נודע לו כי ה"פתח" נמצא בחיפה עוד "מיום אתמול" בבית ארוסתו ובתור ג'נטלמן רצה להראות לו שרות-חבר ולשתפו במצוה. ובהגיע השעה הראשונה אחה"צ הופיעו שני סופרי "הארץ", לבושי הדר וסרוקים למשעי על מפתן הקונסוליה הצרפתית ולתמהונם הגדול מצאו את האולם ריק מאדם. פנו מיד לקאוואס ושאלו ממנו באורים על אי הדיוק הזה מצד

הצרפתים וענה להם הקוואס בלשונו הדיפלומטית והראה להם במקלו הארוך על לוח-השנה: 1 אפריק !

ואולם, חכונא, בזה לא נגמרה עדיין הקומדיה:

בינתים הודרו הצעיר קט-סקי, עוזרו של ב. והודיע תליפונית לעתונו בת"א ע"א שיחה של העתונאים עם נציב צרפת בסוריה ובאותו יום הופיעה ידיעה זו שחור על גבי לבן בגליון "הארץ".

ומר ב. שלנו מטייל לו באותה שעה ארוכות וקצרות כרחובות תל-אביב ולשם עונג מיוחד סר לו למערכת עתונו. העורך הראשי נוח בו קצת, שהרשה לעצמו לעזוב את חיפה למשך שמונה ימים רצופים בשעת הרת עולם שכוזו וכיחוד בשעת שיחה עם די- ז'ובניל, שאפשר היה לו להתחרות בראיונו של אלמאליח. מה עשה ב. ? התגנב מיד החוצה ועשה את דרכו ישר לכיידאר ושלח מברק מהיר לעוזרו בחיפה בהאי לישנא: "השתדל להודיע מיד ע"א כל פרטי השיחה של העתור נאים עם ל'ובניל ותודיע לסט"א. סטופ. בשביל "הארץ" דואגים אחרים אבל בשביל סט"א אני הסוכן היחיד ביצ- פון, ראה הזהרתיך !" לא היו רגעים מועטים ויצאה הידיעה מחיפה לכל קצוות תבל לאמר:

"היום בראשון לאפריק אחרי- הצהרים תהיה שיחת עתונאים עם נציב צרפת בסוריה בעברו על פני חיפה".

וכדי לגמר בכי-טוב, נסוים את שעורנו הפעם, כדרך הצרפתים, בשירה ובנגינה, כלומר בדבר הקונצרטים של ישה חפץ.

איך כתוב שם ? — עת לכל חפץ ומכל-שכן לישוה חפץ, ואחד מתל- מידי שלא זכה לכרטיס מפני יוקר המחיר סרם את המקרא וקרא במקום "ישוה חפץ" — יש החפץ...

איני אוהב השוואות בשום דבר וע"כ לא אדבר לכם לא ע"א מרטו ובילבסקי להכדייל ואף לא על גודובס- קי ושור; ומפני שאיני יהודי של גוד- מאות, יכול אני להגיד לכם רק זאת כי מימי כנורו של דוד לא שמעה ירושלם ככנורו של חפץ, כלי זה שיש חפץ בו.

ואם תרצו אגלה לכם את סודי: אעפ"י שחפץ היה הבן-יחיד במינו שעשה את תבואות נשפיו קודש לא"י — אעפ"כ חושד אני קצת ביהדותו מפני כמה טעמים והעיקר מהמת שלא ראיתי בו כלל וכלל ממדתם וממנהגם של גובי- ראין יהודאין בשעת נגינתם. אינו מת- רגש כלל ואינו עושה "העויות משוג- עות". בידיו וברגליו, בבחינת "כל עצמו- תיו תאמרנה", מעין סממפניו של שלום עליכם או מנגן-הצ'ילו שלנו בחיפה; אלא שהוא מופיע בכלי זמר שלו על הבמה, מחזיק את הקשת והכנור כלולב ואתרוג כשר ביד יהודי חרד בתוך הסוכה, עומד ישר בבחינת "זוקף כפור פים", ובשעת נגינתו הוא מתלכד ומתמוג עם כנורו כנוף אחד, ורק אלפי אצבעותיו העדינות וכפתוריה הנוצץ שלו

מפוזים ומכרכרים על פני המיתרים. דומה כאלו מלאכים מפמליא-של-מעלה יורדים לבמה ומלווים אותו בנגינה. ואפשר, מי יודע, גם צפור זו שהתער- פפה באולם בשעת הנגינה על ראש המנגן והקהל, היה סמל, ולא לחנם נגן בתור יוצא מן הכלל את "הצפור בתור נביא" של שומאנן...

ועוד כמה מרות מנוגות מצאתי בחפץ שאינן הולמות כלל ליהודי. דהיינו: שבשעת הדעש והאובציות של הקהל הוא אינו מתפעל כלל וכלל ואינו יוצא בקידה והשתחויה בבחינת כורעים ומשתחוים לפני הקהל הקדוש הזה ואפילו לא לפני ה beau monde כלומר: עשרת אלפים העליונים שמלאו את האולם בשעת הקונצרט, — אלא שהוא מניע בראשו, רק בראשו היפה ועיניו תוהות בעולם אחר...

אין מה לדבר:

ירושלים עית"ק מתקרמת ב"ה באמנות ובנגינה, ואם לא הצלחנו בכיילה בעניני הגדוה, הרי יש לנו נצחון גמיר במוזיקה. כמו שאמר פעם היינה בהריפותו: עם ישראל אינו כ"כ אמוץ לב אבל מוסי- קלי מאד...

וצריך להודות שאין כעמד ישראל בארצנו בקי בחכמת המוזיקה, כלנו חכמים, כלנו "מבינים" גדולים, ויוד- עי"נגן מקדמת דנא. זוהי הפעם הראשונה שזכינו לראות קהל גדול של אחב"י שהוא יושב שעות שלמות בלא ניע ובלא זיע כאלו היו נטועים

במסמרים אל הכסאות, ולקול הצלילים נשמע הוד הדפיקות של הלככות והמ" דונים: טיוק-טיוק-טיוק, כאלו מתח- רות הן בדפיקות הקצובות. והמרגיזות של מכונת-המוטור...

וחבל מאד, שהפץ זה הפריע בכ- נידו את מנוחת שכיני המשכיל שישב בעינים עצומות לא מתוך עמקות חלי- לה, אלא מתוך נחירה קלה...

ואורח אמריקאי אחד בעל טבעות זהב על אצבעותיו השמנות ישב כל הזמן והביט לתוך התכנית כתרנגול "בבני-אדם". וכשבכל את מחי כפעם בפעם להראות לו את "ההתיכה" הכנוגנת, נזכרתי במעשה זה שספר לי שכני הדוקטור. יהודי אחד בא לאתונה אשר בארץ יון ונכנס למסעדה לאכל ארוחת הצהרים. נטל את הנופרים בידו לבחר לו את המאכלים, כנהוג, ואולם מכיון שלא היה זקוק לשפת היונים, הראה למלצר באצבע על מין אחד מבלי דעת מהו, בבחינת "מכל אשר יעלה המולג", ומיד הביא לו המלצר — צלחת מלאה מרק. ואר- לם היהודי הזה שנא לשותות מרק תכ- לית זנאחה. מה עשה ? שם את אצבעו על מין אחר, ומיד הביא לו הילצ'י — צלחת מלאה מרק ממין אחר, וכן בפעם השלישית והרביעית עד שב"ח ממסעדת-המרק שלו. וחשב" תי בלבי: כמה מ"המבינים" שלנו מציאו "מרק" בתכנית של הנשף הזה !

אמר רוזובסקי: על שלשה דברים העולם המוזי-

קאי עומד: על ישה מישה ויעפריים, כלומר על יהושע הפץ, מיכה אילמן ואפרים צימבליסט, וההוס המשלש הזה הוא כלו מאחב". וסברא חז- קה היא שאפילו פריץ קרויזלר האוס- תרי הוא ג"כ יהודי, ולא עוד אלא שהוא מתעתד לבוא לא"י לאחר שיק- בל ממני ויזה להכנס... ומדוע לא ? הן מספרים כי המנגן בלינדל לא"י חר שקרא בעתוני הו"ל על אודות המררם של גודובסקי והבטחותיו הי- פות בא ישר לא"י כדי לקבל משרת ב קונסרבטוריום העברי בירושלים. אלא, שבינתים אסף להוצאות-הדרך, הדרך לעבוד גאולים מא"י אמריקתה...

ולא לחנם אמר לי ה—קו אחר הקונצרט הנפלא של חפץ כתור גאוה מוסיקלית ::

—היודע ר' עומות מפני מה בחר העם הפולני לנשיא את פדרבסקי? לא מפני כשרונו המדיני אלא מפני כש- רונו המוסיקלי, ורק מפני כנורו נת- חבב על הקהל כ"כ.

— ומה דעתך —שאלתי בחר- אותי על מנהיגנו שישב עם הפמליא שלו בתוך תא-הנציב—במי נבחר אנחנו במקומו? אולי בגודובסקי? — ומדוע לא? —ענה ת—קו בלא פקפוק.

איני יודע אם רבים יסכימו לבי- חוד במתעמד החדש של מר ה—קו, לאולם אוחת ידעתי כי בערב ההוא היה "המושל היחיד" —לא הנציב, לא סטודס ולא ויצמן אלא י ש ת

ה פ ז . . . כך מודיעים אצלנו לא רק בא"י אלא גם בלונדון המעטירה ע"א ש ק ל ה ז ה ב.

אין כוונתי בזה לדבר חלילה נגד נבירינו ואדירטו, שער היום טרם השתתפו בשקל-הזהב להסדרות הצ- יונית. אני מתכוון דוקא ל ש ו נ ד ה ז ה ב של עתוננו הרשמי בלונדון, כלומר ליריעה שנתפרסמה ב"העולם" גליון י"ב מיום ד' ניסן תרפ"ו בהאי לשנא:

"שקל-הזהב לשנת תרפ"ו. תר" מהכנס עתה לפי הטופס מתבקשים ל ש ל ו ח את את שקל-הזהב של שנה זו קוראי "העולם" שטרם תרמו שצרפנו לגליון "העולם" של השבוע שעבר".

איני יודע היטב אנגלית עד כדי לתרגם חזרה את הדברים האלה מלה במלה למקורן, בכדי שיצא לנו המעשה הידוע ב"צפרדע" של הליצן האמריקני מארק טוויין, ואולם חושב אני כי העתון הרשמי שלנו בלונדון חושב, כנראה, להתחרות בעברית הרשמית הנחמדה של ממשלתנו כאן בעתוניה ובמודעותיה, כידוע...

ואולי למדו עורכי "העולם" את שפתו העברית של "קיש קיש ביי" במודעותיו הידועות ל"תיאטרן" שלו ? בכל אופן, אם בדרך זו ילכו גם להבא מנהיגי "העולם", כובסתני שירבו קוראיו מכין הפוטוריסטים שלנו היר- דעים לקרא כל דבר ישר והפוך.

עז בוד